

Cu Tèo và cái giàn thun

Từ hôm tụi lính Mĩ về cụm quân tại Bàu No thì chiều nào cũng vậy, chỗ gần con đường chạy về bến Cát, phía bên kia đám trẻ chăn trâu, thường xảy ra hai chuyện: chuyện thứ nhất là tên lính Mĩ ôm súng đứng gác ở đầu sở cao su⁽¹⁾, chuyện thứ nhì là cu Tèo vờ vẩn đi bắn chim gần đó.

(1) Đón điện trống cao su.

Thấy vậy, có người răn con:

- Chơi đâu thì chơi, đừng có bám theo cái thằng Tèo, la cà tối ngày chỗ mấy thằng khỉ đột đó làm gì?

Nói tới cu Tèo, hẵn dân ấp C này ai cũng biết. Nó là con chị Tám, nhà ở đầu ấp⁽¹⁾. Ba nó và anh hai nó chết hồi Mĩ đánh bom xóm cũ, để lại cho má nó một tay bốn đứa con dại, nên nó sớm bước vào cuộc đời lam lũ, phụ má nuôi mấy đứa em. Nó phải đảm đương nhiều việc của người lớn. Có lẽ đó là nguyên nhân nó chậm lớn, mười ba tuổi nhưng nhỏ tí xiu, ốm nhom, bé hơn cả trẻ lên mười. Ấy cũng là nguồn gốc cái tên cu Tèo: bé tí tèo.

Cả cuộc đời, nó ở trần, bận quần cụt⁽²⁾ nhiều hơn bận áo, và chắc chắn không

(1) Đồng bào Nam Bộ gọi thôn là ấp.

(2) Quần đùi ngắn.

có nổi cái quần dài khi tiết trời trở lạnh. Nước da nó bắt nắng đen sạm. Mái tóc nó đã hót cụt mà cũng không giấu nổi màu vàng hoe vì dải nắng tối ngày. Hàm răng nó thì hết mê, mọc vô trật tự, đã vậy, hàng trên còn để thêm cái răng nanh, thành thử, khi nó nói một câu chuyện gì đó không đáng cười, trông vào miệng nó, người ta cũng phải bật cười. Nhưng nó được bù cho khuôn mặt và đôi mắt. Đôi mắt nó trong sáng lạ thường, đuôi mắt kéo dài trên khuôn mặt trái xoan trông rất lạnh lợi, thông minh.

Cu Tèo có tài “thao lược” giàn thun⁽¹⁾. Nó bắn giàn thun rất nghề, có thể nói là trăm phát trăm trúng. Vì vậy mà con nít ấp này phục nó sát đất, tôn nó là bậc thầy và phong cho nó chức xạ thủ. Nó mê giàn thun tới mức tối ngày đeo ở

(1) Còn gọi là ná thun, hay súng cao su.

cổ, thậm chí nhiều khi nằm ngủ, cái giàn thun vẫn toòng teng trên ngực.

Tèo còn thêm tài “ngoại giao” độc đáo, nhất là với lính Mĩ. Nhiều bữa Tèo leo cả lên trực thăng Mĩ ngồi chơi. Thấy thích thứ gì là Tèo xin, thằng Mĩ không cho là Tèo chửi.

Một hôm, thấy thằng Mĩ đeo dây lựu đạn, Tèo tỉ tê xin một trái.

Thằng Mĩ xua tay, lắc đầu:

- No... No...⁽¹⁾

Tèo giận, bỏ đi, còn chỉ vào mặt thằng Mĩ, lớn tiếng:

- Ê... A-mê-ri-côn. Năm bờ then.

Thằng Mĩ tức quá, mặt đỏ như mặt gà chọi, rượt bắt cu Tèo và kêu thông ngôn lại.

(1) (Tiếng Anh) Không được... Không được...

Tèo thân nhiên chửi thẳng vào mặt cả hai đứa:

- Xấu chơi. Trái đeo đầy mình mà xin một trái đánh cá không cho.

Chuyện đời rồi đâu cũng vào đó, chỉ sớm hôm sau là cu Tèo làm lành, trả món nợ chiều hôm trước cho thằng Mĩ bằng cách dạy thằng ấy tiếng Việt.

Cu Tèo cầm con dao cạo mũ cao su đưa ra trước mặt thằng Mĩ, miệng nói:

- Mĩ ngu như bò.

Thằng Mĩ cầm con dao, bập bẹ tiếng một:

- Mi... ngu như... bo.

Cả đám con nít phá lên cười nắc nẻ. Thằng Mĩ ngây ngô cười theo.

Cu Tèo nhìn đôi tay lông lá của thằng Mĩ, khẽ rùng mình ghê tởm. Chính Tèo

tận mắt trông thấy những thằng Mĩ có đôi tay lông lá như thế đốt cháy nhà Tèo và những ngôi nhà trong ấp. Chúng nó làm trăm thứ chuyện độc ác và bẩn thỉu, chẳng kém gì súc vật, bằng đôi tay đó. Mỗi cái lông trên tay như có dính máu.

Cu Tèo chỉ vào cánh tay lông lá, nói:

- Tay Mĩ thúì lắ.

Thằng Mĩ cũng bập bẹ nói theo:

- Tay Mi... thui... lắ... thui... lắ...

Bọn trẻ ôm bụng cười, chảy cả nước mắt.

Cu Tèo làm quen với thằng Mĩ gác đầu sỏ cao su cũng một phần nhờ cái “bảo bối” giàn thun.

Trời chiều êm dịu, mây nhõn nhơ bay. Bỗng đâu, hai con bù chao⁽¹⁾ rượt nhau,

(1) Bù chao hay bồ chao, còn gọi là khướu đầu bạc, loài chim không lớn lắm, đầu và cổ có màu lông trắng xóa như tuyết, tiếng kêu “chao, chao” thành tên gọi.

la inh ỏi, rồi đậu ngay trên đọt cao su chỗ thằng Mĩ gác. Tèo trở tài, giương giàn thun, để một phát, một con té nhào. Thằng Mĩ khoái chí chạy lại, ôm chầm lấy Tèo, tay xoa đầu nó, miệng xí xa xí xô, rồi vội cởi chiếc đồng hồ đưa cho nó, tỏ ý muốn đổi lấy cái giàn thun.

Tèo lắc đầu:

- Nâu. Nâu.

Thằng Mĩ suy nghĩ giây lát rồi lấy thêm tờ bạc mười đô la, đưa cu Tèo. Tèo cũng lắc. Thằng Mĩ đăm chiêu nhìn Tèo rồi bỏ tiền và đồng hồ vào túi, vẻ mặt buồn thiu. Gã lại đến ôm Tèo, rờ chân rờ tay, có vẻ âu yếm lắm. Gã vuốt ve cái giàn thun Tèo treo ở cổ với vẻ ước mơ, thích thú.

Không biết nghĩ thế nào, lát sau, Tèo bỗng vui vẻ lấy giàn thun, chỉ cho gã cách sử dụng, còn cho thêm mấy cục đạn. Gã vui sướng vừa cười vừa nhảy như đứa trẻ được quà.

Gã ôm cu Tèo, công kênh lên cổ:

- Ô kê bé bi sa. Ô kê...

Gã tựa cây tiểu liên AR15 vào gốc cao su, mang giàn thun chạy lại phía máy

con sáo đang hót véo von để “thực hành yếu lĩnh”.

Cơ hội hiếm có, cu Tèo xách luôn cây súng, biến vô lô cao su.

Khi gã trở lại, không thấy Tèo, lại vắng luôn cây súng, gã nhón nhác, mặt xanh mét. Tới khi thấy Tèo ngạo nghễ tới gần giữa lô cao su, gã hốt hoảng la lớn:

- Ê... Ê... bé bi sa! Ê... bi sa!...

Cu Tèo thản nhiên như không biết chuyện gì. Bí quá, gã vừa la, vừa chạy theo.

Tèo cười thâm trong bụng. Vậy là gã mắc mưu nó rồi. Quân xâm lược thật vừa dại, vừa ngu. Máu căm thù trong người Tèo sôi lên. Vì gã mà đời Tèo khổ. Vì gã mà ba và anh hai Tèo chết. Vì ai mà quê hương Tèo nát tan? Phải, tất cả là do tội Mĩ. Tội tàn ác này.